

Hamnet

Direcció: Chloé Zhao **Guió:** Maggie O'Farrell, Chloé Zhao (novel·la: Maggie O'Farrell)
Països: Regne Unit, EUA **Durada:** 125 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:**
 Jessie Buckley, Paul Mescal, Jacobi Jupe, Joe Alwyn... **Música:** Max Richter **Fotografia:**
 Lukasz Zal **Distribuïdora:** Universal Pictures **Estrena a Espanya:** 23/01/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Narra la història de l'Agnes, la dona de William Shakespeare, en la seva lluita per superar la pèrdua del seu únic fill, Hamnet. Una història humana i punyent com a teló de fons per a la creació de l'obra de Shakespeare, *Hamlet*. (FilmAffinity)

CRÍTICA

16/10/2025 - Jessie Buckley i Paul Mescal entreguen unes apassionades interpretacions en el drama de Chloé Zhao, que va tant pels premis com per les llàgrimes, sobre la vida de William Shakespeare

"No! No soc el príncep Hamlet, ni estava destinat a ser-ho", diu un cèlebre comentari sobre l'obra homònima de Shakespeare en el poema modernista *La cançó de amor de J. Alfred Prufrock*, de T.S Eliot. En lloc de limitar-se a oferir una posada en escena com qualsevol altra de *Hamlet*, un dels textos més cèlebres de la literatura universal, la guanyadora de l'Òscar **Chloé Zhao** opta per sortejar la via més segura en situar la seva nova pel·lícula, **Hamnet** -adaptació de la popular novel·la de **Maggie O'Farrell**-, en el context de la composició d'aquesta "tragèdia de venjança", revelant així la poc convencional font d'inspiració que va motivar escriure-la. La pel·lícula, el gran mèrit de la qual no és altre que privilegiar l'esposa del bard d'Avon, Agnes (**Jessie Buckley**), i convertir-la en una igual -encara que es troba a faltar la manipulació emocional a què també s'atreveix-, va ser molt ben rebuda per la crítica i el públic des de l'estrena al Festival de Telluride, i després d'això es traslladà a Toronto. Ara forma part del programa de la Major of London's Gala del Festival BFI de Londres.

Després de la difícil experiència de dirigir la pel·lícula de superherois de Marvel *Eternals*, Zhao torna a un registre dramàtic més afí, mostrant novament la seva marcada influència de Terrence Malick en imaginar Stratford-upon-Avon, el cèlebre lloc de naixement de Shakespeare, com un Edèn incorrupte, ple de frondosos boscos i vida aviar, i alhora protegit de l'agitació social de l'Anglaterra jacobina. Però tot això no evita que l'Agnes i en Will (com se l'anomena durant la major part del llargmetratge, encarnat amb gran autoritat per **Paul Mescal**) segueixin sent presències inconformistes en aquest entorn, ja que es rumoreja que ella descendeix de "bruixes del bosc" paganes, mentre que ell se sent presoner de la seva feina de mestre de llatí del poble i somia amb els escenaris londinencs. El guió de Zhao i O'Farrell brilla especialment quan permet que la futura reputació de Shakespeare planegi suaument sobre aquests modestos esdeveniments, i tot això mentre veiem com el dramaturg se sent encadenat a una unió domèstica que, alhora, reflecteix les limitades possibilitats de les dones en aquella època.

L'Agnes acaba tenint tres fills: una filla, Susanna (**Bodhi Rae Breathnach**), i els bessons Hamnet (**Jacobi Jupe**) i Judith (**Olivia Lynes**). En una època en què arribar a l'adolescència ja era tot un èxit, en Hamnet mor víctima d'una de les successives "plagues", i això sumeix l'Agnes en una profunda tristesa i en Will en un sentiment de culpa, ja que, en convertir-se en un dramaturg d'èxit a Londres, ha deixat sobre la seva dona tot el pes de la vida domèstica. Zhao ens convida llavors a veure l'escriptura de **Hamlet** com una resposta directa a aquest dolor i al procés de dol: des de la similitud del nom fins a la manera com l'obra associa el trauma i la inacció amb la intensitat devoradora de la pèrdua d'un ésser estimat.

La representació final de **Hamlet** al cèlebre teatre Globe imagina enginyosament l'obra com una mena de més enllà, en què el príncep danès plora per un pare que jau perdut a "l'altra banda", el món "real" on treballa incansablement -una idea, per cert, molt pròpia de Malick-. Hamlet -o Hamnet- viu ara al món de la representació teatral, capaç de renèixer una vegada i una altra de la mà de les diverses posades en escena que es van succeint amb el pas dels segles, convertint-se així en algú veritablement immortal, mentre els seus pares, tard o d'hora, hauran de morir. No obstant això, el principal defecte de la pel·lícula de Zhao està en la seva forma d'abordar aquesta idea suggeridora mitjançant una força emocional cínica i coercitiva, buscant la catarsi per mitjà de la provocació de les llàgrimes de l'espectador. La pel·lícula, que acaba amb un nou arranjament de la famosa cançó "On the Nature of Daylight", de **Max Richter** -molt recurrent al cinema-, acaba anant en contra de l'esperit de Shakespeare en utilitzar la seva dramaturgia únicament pel seu valor terapèutic. La resta no és silenci, sinó una cascada d'incessants llàgrimes.

David Katz – cineuropa.org